

Aigüera, parc de l' (ARQUIT)

1. Jardí ubicat al cor de Benidorm on ocupa la vora i el llit del barranc del mateix nom, famós històricament per les seues crescudes i malifetes. El parc actual és un projecte parcialment inacabat de l'arquitecte Ricard Bofill (1984-85) i que després de molts entrebancs, endarreriments i despeses extra, continuà en construcció fins al 1990. El parc es caracteritza per la monumentalitat, amb una escalinata d'accés, enderrocada per la construcció del nou Ajuntament, la qual donava accés a una plaça, mai oberta al públic, amb aparcament inferior. D'aquesta plaça ix un passeig central que articula la resta d'elements: un auditori en forma d'amfiteatre xicotet (Òscar Esplà) (vegeu **auditori Óscar Esplà**) i un altre de més gran (Julio Iglesias) (vegeu **auditori Julio Iglesias**) Obra neoclàssica, en la línia d'allò que el taller d'arquitectura de Ricard Bofill escampava arreu el món: columnes d'inspiració classicista, simetries axials, jardineres contrafent les formes de la ceràmica grega. Del projecte original mai no es va executar la part superior, al costat de la via del ferrocarril, on hi havia previst un llac. Tot just un any abans d'aquest projecte, s'havia presentat el corresponent al Jardí del Turia per a la ciutat de València.

2. La construcció del parc de l'Aigüera és el remat d'una història que s'arrossegava de temps enrere. En 1966, l'Ajuntament volia definir les alineacions i ordenances de l'Aigüera, atés que tota aquesta zona era un àrea urbana sense definició concreta en el Pla General. Els estudis, aprovats provisionalment en agost de 1970, proposaven la creació d'una avinguda pel fons del barranc, concentrant-ne l'edificabilitat als costats. A més a més, consideraven convenient una prolongació de l'avinguda fins enllaçar amb l'autopista. Aquest mateix any de 1971 s'enregistren cessions gratuïtes de propietaris per tal d'aconseguir

urgentment llicència per a un hotel, els fonaments del qual s'excavaren, malgrat l'oposició del regidor Carles Llorca Timoner, clarament contrari a construir en el llit de l'Aigüera. Per més que no era l'única veu discrepant sobre l'oportunitat de construir, l'enfrontament arribà a una forta tensió al si de l'Ajuntament, originant la dimissió de Carles Llorca. Per si les coses no estaven prou embolicades, caigué un gran aiguat en octubre de 1971 amb una gran inundació i *se n'eixí l'Aiguera*. Les sentències dels fatalistes és van fer realitat: *el dia que se n'ixca l'Aiguera, ja vorem*, deien. I, com per fi, l'Aigüera *se n'havia eixit*, es demostraren inviables les pretensions del Consistori, tant es així que en desembre d'aquell any, la Comissió Provincial d'Urbanisme torna l'expedient que estava tramitant. En febrer de 1972, ja tothom convençut de la inviabilitat de construir, s'aprova l'avanç que servirà de base per a la redacció d'un pla especial. Com a primera mesura plantegen una modificació del Pla General proposada en 1972 (*Plan Parcial y de reforma interior de l'Aigüera*), d'Antonio García Solera i un projecte posterior de 1978 de l'enginyer municipal José Ramon García Antón per tal de canalitzar les aigües del barranc. Mentrestant, l'obra de l'hotel al llit de l'Aigüera i que havia estat la pedra de la discòrdia, continuava paralitzada. I així continuà mentre trobaven una fórmula per adquirir els terrenys. Finalment, en juliol de 1982, aconseguiren aprovar la modificació del Pla General que declarava l'Aigüera zona verda, remetent l'ordenació de les vores a un pla especial, l'aprovació definitiva del qual va tindre lloc en desembre de 1983. A partir d'aquest moment s'arribaria a uns acords amb els propietaris que concentraven l'edificabilitat de la vora esquerra o bé indemnitzant-los, en altres casos. Amb això s'alliberaren els terrenys i finalment el llit esdevingué zona verda.

Diccionari de
Benidorm